

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 479/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. C., O., zastúpenej advokátom Mgr. A. Z., N., vo veci namietaného porušenia čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky, porušenia jej základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 15 C 72/2010 zo 16. novembra 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 Co 60/2011 z 18. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. C. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júna 2013 doručená sťažnosť Ing. M. C., O. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom Mgr. A.

Z., N., vo veci namietaného porušenia čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenia jej základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15 C 72/2010 zo 16. novembra 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 Co 60/2011 z 18. júla 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 16. 11. 2010, sp zn.: 15C/72/2010, vydaným v právnej veci navrhovateľa/žalobcu: J. K., O., o návrhu na zaplatenie 2.518, Eur s prísl. proti odporcovi – sťažovateľke, vyhovel súd žalobcovi a určil, že žalovaná – sťažovateľka je povinná zaplatiť navrhovateľovi 2.518 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 20. 12. 2008 do zaplatenia a náhradu trov konania v sume 496,47 Eur do 3 dní od právoplatnosti predmetného rozsudku.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že navrhovateľ ako predávajúci odpredal kupujúcemu Slovenským elektrárňam a. s. kúpnu zmluvou svoj spoluvlastnícky podiel na tam označených nehnuteľnostiach za kúpnu cenu 2.518,- €, ktorá bola aj zaplatená na dohodnutý účet Pozemkového spoločenstva podielnikov O. dňa 19. 12. 2008. Pri uvedenom právnom úkone bol navrhovateľ v súlade s § 31 ods. 1 OZ zastúpený odporkyňou – sťažovateľkou ako fyzickou osobou, ktorá v mene navrhovateľa konala na základe písomnej plnej moci. Okresný súd vyslovil názor, že takéto zastúpenie na základe plnej moci vzniká podľa § 23 OZ na základe dohody o plnomocenstve, ktorú nemožno hodnotiť inak ako príkaznú zmluvu podľa § 724 OZ, ktorou sa, príkazník (sťažovateľka) zaväzuje pre príkazcu, splnomocniteľa obstaráť nejakú vec alebo vykonať inú činnosť (uzatvoriť kúpnu zmluvu na prevod nehnuteľnosti) Podľa § 727 OZ potom platí, že odporkyňa ako splnomocnenkyňa, musí na navrhovateľa ako splnomocnenca, príkazníka previesť všetok úžitok z vykonaného príkazu – uzatvorenej kúpnej zmluvy a takým úžitkom je kúpna cena. Na uvedenom závere nič nemení ani obrana odporkyne – sťažovateľky, ktorá

tvrdila, že navrhovateľ nepreukázal vlastnícke právo k predmetu prevodu a že o nevyplatení kúpnej ceny rozhodlo pozemkové spoločenstvo. Podľa názoru okresného súdu na splnenie povinnosti nemôže mať v danom prípade vôľa tretej osoby, teda ani vôľa pozemkového spoločenstva vplyv...

Rozsudkom Krajského súdu Trenčín zo dňa 18. 07. 2012, sp zn.: 17Co/60/2011, vydaným na základe odvolania odporcu/žalovaného – sťažovateľky voči uvedenému prvostupňovému rozsudku, ktorým sťažovateľka namietala, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, menovaný krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že písomným splnomocnením zo dňa 15. 12. 2007 navrhovateľ výslovne splnomocnil odporkyňu – sťažovateľku na vykonanie právnych úkonov a zastupovanie v súlade so stanovami Pozemkového spoločenstva podielnikov O. a uzneseniami Valného zhromaždenia PO O. v jeho mene vo veci uzatvárania a podpisu nájomných a kúpnych zmlúv fyzickými a právnickými osobami k pozemkom tvoriacich spoločnú nehnuteľnosť v podielovom spoluvlastníctve podielnikov PS O., ako aj ďalším úkonom a zastupovaním v konaniach pred orgánmi Štátnej správy a súdmi SR. Na základe tohto plnomocenstva odporkyňa podpísala v mene navrhovateľa kúpnu zmluvu uzavretú medzi 60-timi fyzickými osobami ako predávajúcimi a kupujúcim Slovenské elektrárne. Ďalej mal Krajský súd za preukázané, že navrhovateľ odpredal kupujúcemu a to Slovenské elektrárne a. s. svoj podiel v pozemkoch za 2.518,- € a že kúpnu zmluvu o predaji týchto podielov za uvedenú kúpnu cenu v mene navrhovateľa podpísala odporkyňa na základe plnomocenstva zo dňa 15. 12. 2007 a že táto predmetnú kúpnu cenu navrhovateľovi nevyplatila.

Podľa názoru krajského súdu na zistený skutkový stav súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenia OZ, týkajúce sa plnomocenstva, ako aj príkaznej zmluvy. Odvolací súd nezistil dôvod ani pre aplikáciu ust. § 139 OZ na daný stav...

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Cdo 455/2012 (15C/72/2012-234) zo dňa 23. 01. 2013 bolo dovolanie sťažovateľky odmietnuté. Právnomu zástupcovi sťažovateľky v dovolacom konaní bolo predmetné uznesenie doručené až dňa 22. 04. 2013...

Podľa názoru sťažovateľky vyššie uvádzaná argumentácia prvostupňového aj odvolacieho súdu právne neobstojí z nasledujúcich dôvodov...

Nie je zrejmé na základe akých úvah dospeli oba súdey ku skutkovým zisteniam, že plnomocenstvo zo dňa 15. 12. 2007, ktorým člen pozemkového spoločenstva podielnikov O. (ďalej iba „PSPO“) splnomocnil predsedu tohto spoločenstva – sťažovateľku na zastupovanie v súlade so stanovami „PSPO“ vo veci uzatvárania a podpisu nájomných a kúpnych zmlúv, je možné považovať za príkaznú zmluvu... Takýto záver je neopodstatnený, pretože rozsah úkonu, ktorý bol v mene zastúpeného vykonaný splnomocneným zástupcom – sťažovateľkou, je limitovaný práve rozsahom predmetného splnomocnenia a to v bode a.), podľa ktorého sa splnomocnenie udeľuje vo veci „uzatvárania a podpisu nájomných a kúpnych zmlúv s fyzickými a právnickými osobami k pozemkom tvoriacim spoločnú nehnuteľnosť v podielovom spoluvlastníctve podielnikov PSP O.“. Obsahom predmetného plnomocenstva nie je žiaden príkaz ani iný pokyn na zaplatenie výnosu z predaja (kúpnej ceny) splnomocniteľovi alebo nakladanie s ním. Takéto nakladanie bolo evidentne podriadené rozhodnutiu valného zhromaždenia. Prioritne je v splnomocnení deklarovaný postup a vôľa splnomocniteľa, aby splnomocnenec – sťažovateľka pri zastúpení postupovala v súlade so stanovami „PSPO“ a uzneseniami jeho Valného zhromaždenia.

Uvedené je aj jediným pokynom, ak by aj splnomocnenie bolo možné posudzovať ako príkaznú zmluvu, ktorý sťažovateľku zaväzoval a ktorý aj dodržala, keďže v súlade s rozhodnutím Valného zhromaždenia zo dňa 18. 04. 2009 bolo schválené, že výplata finančných prostriedkov získaných z predaja nehnuteľností bude vykonaná až po vydokladovaní právneho nároku k spoločnej nehnuteľnosti. K tomuto pristúpilo Valné zhromaždenie PSPO z dôvodu snahy vplývať na podielnikov v záujme usporiadania vzájomných právnych vzťahov k pozemkom, keďže sa vyskytli pochybnosti o vlastníckych právach niektorých podielnikov v dôsledku protichodnej existencie listov vlastníctva k nehnuteľnostiam a aktuálnych osvedčeníach o dedičstve preukazujúce vlastnícke právo iných podielnikov k rovnakým nehnuteľnostiam...

Konštatovanie súdov, že sťažovateľka porušila povinnosť z domnejšej príkaznej zmluvy tak, že kúpnu zmluvu o predaji týchto podielov za uvedenú kúpnu cenu v mene navrhovateľa podpísala na základe plnomocenstva zo dňa 15. 12. 2007 a že predmetnú kúpnu cenu navrhovateľovi nevyplatila, sú v rozpore so zisteniami oboch konajúcich súdov, že navrhovateľ výslovne splnomocnil odporkyňu – sťažovateľku na vykonanie právnych úkonov a zastupovanie v súlade so stanovami Pozemkového spoločenstva podielnikov O. a

uzneseniami Valného zhromaždenia PS O. v jeho mene, vo veci uzatvárania a podpisu nájomných a kúpnych zmlúv...

V konaní bolo spoľahlivo preukázané, že peňažné prostriedky z predaja nehnuteľnosti boli poukávané na účet „PSPO“ dňa 19. 12. 2008, že o spôsobe s ich nakladaním rozhodlo Valné zhromaždenie „PSPO“ dňa 18. 04. 2009 a že žalobca splnomocnil sťažovateľku nie ako fyzickú osobu Ing. M. C. ale ako zvoleného predsedu a člena pozemkového spoločenstva podielnikov O. Ing. M. C., konajúcu v súlade s pokynmi Valného zhromaždenia PSPO. Súd preto nemôže ignorovať vôľu spoluvlastníkov združených v „PSPO“ o tom ako má toto spoločenstvo prostredníctvom štatutára po rozhodnutí väčšiny spoluvlastníkov naložiť s majetkom, ktorý je predmetom podielového spoluvlastníctva, navyše v konaní, v ktorom ani nerozhoduje o platnosti/neplatnosti ich prejavenej vôle. Následne súd nemôže zaviazať sťažovateľku ako fyzickú osobu k zaplateniu žalovanej sumy, zo svojich súkromných finančných prostriedkov a majetku podliehajúceho BSM manželov, ani inak zaťažiť jej súkromný a rodinný majetok, keď konala v súlade s uznesením Valného zhromaždenia „PSPO“ v mene tohto spoločenstva, na jeho účet a ako jeho zvolený štatutárny zástupca.

Domnievame sa preto, že žalobca by sa mohol úspešne domáhať svojho nároku iba v prípade, ak by o zaplatenie žaloval všetkých spoluvlastníkov a týchto by súd aj mohol zaviazať na zaplatenie žalovanej sumy spoločne a nerozdielne...

Argumentácia sťažovateľky spočívajúca v námietke nedostatku pasívnej vecnej legitímácie nachádza oporu aj v dvoch rozsudkoch Okresného súdu Trenčín 12C/74/2010 zo dňa 25. 06. 2012 a 12C/75/2010 zo dňa 25. 06. 2012, ktoré ešte nenadobudli právoplatnosť. V uvedených konaniach ide o skutkovo aj právne identické veci ako je predmetom tejto sťažnosti, avšak s rozdielnymi účastníkmi konania na strane žalobcov, kde však sťažovateľka opätovne vystupuje na strane žalovanej o zaplatenie finančných súm z predaja nehnuteľností patriacich „PSPO“.

V oboch týchto konaniach Okresný súd návrh zamietol a dôvodil v prospech žalovanej – sťažovateľky, že „Z predmetnej kúpnej zmluvy, plnomocenstva a zápisnice z valného zhromaždenia nepochybne vyplynulo, že odporkyňa zastupovala podielnikov PSP O. ako predsedníčka PSP O. bez právnej subjektivity, a to na základe plnomocenstva a to podľa § 32 ods. 1 a nasl. OZ a celá kúpna zmluva bola vyplatená na bankový účet PSP O.

Ďalší postup s nakladaním s vyplatenou kúpnu cenou upravilo valné zhromaždenie PSP O. a odporkyňa nemôže svojvoľne s kúpnu cenou nakladať. Teda odporkyňa nevystupovala vo svojom mene, ale v mene PSP O. a preto nie je nositeľom povinností v tomto vzťahu, ale je ním PSP O. bez právnej subjektivity, ktoré odporkyňa iba zastupovala. Keďže odporkyňa nie je nositeľkou povinností vyplatiť navrhovateľke zvyšok kúpnej ceny, nemá ani pasívnu legitimáciu na vystupovanie v konaní...“ S uvedeným odôvodnením sa sťažovateľka plne stotožňuje. Pričom namieta nejednotnosť a nesúlad rozhodovania súdov v identických právnych veciach...

Sťažovateľka tiež namieta, že oba konajúce súdy sa prednostne mali vysporiadať s dôležitou predbežnou otázkou, ktorá sa rieši od dňa 29. 02. 2008 pred Okresným súdom v Trenčíne sp. zn.: 26C/3/2008 v právnej veci navrhovateľky M. C. a spol. proti odporcovi SR – Slovenský pozemkový fond a spol. o určenie vlastníckych práv k nehnuteľnostiam + PO. Do dnešného dňa síce konajúci súd nenariadil ani prvé pojednávanie vo veci ale rozhodnutie v tejto veci bude mať významný vplyv na posúdenie aktívnej vecnej legitimácie aj navrhovateľa v právnej veci uvedenej v tejto sťažnosti, pretože je predpoklad, že vlastníkom podielu z ktorého sa domáha vyplatenia žalovanej sumy ani nie je...»

Na základe uvedeného sťažovateľka v sťažnosti navrhla, aby ústavný súd svojím nálezom vyslovil porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu, zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 4 451,44 € a trovy právneho zastúpenia.

Sťažovateľka zároveň navrhla, aby ústavný súd „V súlade s ustanovením § 52 ods. 2 zákona číslo 38/1993 Z. z... rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Trenčín sp zn.: 15C/72/2010 zo dňa 16. 11. 2010, a to až do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci samej, nakoľko je dôvodná obava, že exekučné konanie EX 109/2013 vedené Exekútorským úradom súdneho exekútora JUDr. J. A... ktoré

pri súčasnom právnom stave žalobca inicioval, nezákonne a nezvratné zasiahne do súkromia sťažovateľky. Sťažovateľka bola medzičasom nútená uhradiť uvedenému exekútorovi 4.151,44 €. Existuje teda dôvodný predpoklad vzniku značnej škody, ktorú nie je možné žiadnym spôsobom obmedziť a nie je daný žiaden zákonný predpoklad pre možnosť vrátenia vecí do pôvodného stavu. Odklad vykonateľnosti rozsudku nezakladá zhoršené postavenie pre žiadneho účastníka a vytvára i vo verejnom záujme priestor na zjednotenie postupu súdov v skutkovo i právne identických právnych veciach...“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľka namietala porušenie čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, porušenie svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu, ktorým bol v odvolacom konaní potvrdený rozsudok okresného súdu, ktoré sú podľa nej arbitrárne, založené na nesprávnych skutkových a právnych záveroch a nedostatočne odôvodnené.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nie je v jeho právomoci preskúmanie namietaného rozsudku okresného súdu, pretože na základe prípustného opravného prostriedku jeho preskúmanie patrilo do právomoci všeobecných súdu. Sťažovateľka prípustný riadny opravný prostriedok aj využila a proti rozsudku okresného súdu podala odvolanie, na základe ktorého bol rozsudok okresného súdu v odvolacom konaní preskúmaný krajským súdom. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmieta sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Ústavný súd v ďalšom preskúmal možnosť porušenia základných a iných práv sťažovateľky rozsudkom krajského súdu.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu i inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) ako i práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotnými rozhodnutiami došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu.

Po preskúmaní rozsudku krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky uvedenými v jej odvolaní proti rozsudku okresného súdu a svoj rozsudok náležite odôvodnil, keď uviedol: „V prejednávanej veci súd prvého stupňa poukazoval na zistený skutkový stav, týkajúci sa predpokladov aplikácie ustanovenia § 23 a § 31 Občianskeho zákonníka, týkajúcich sa zastúpenia, ako aj ustanovenia § 724 a nasl. o príkaznej zmluve. Písomným splnomocnením zo dňa 15. 12. 2007 navrhovateľ výslovne splnomocnil odporkyňu na vykonanie právnych úkonov a zastupovanie v súlade so stanovami Pozemkového spoločenstva podielnikov O. a uzneseniami Valného zhromaždenia PS O. v jeho mene vo veci uzatvárania a podpisu

nájomných a kúpnych zmlúv fyzickými a právnickými osobami k pozemkom tvoriacim spoločnú nehnuteľnosť v podielovom spoluvlastníctve podielnikov PS O., ako aj ďalším úkonom a zastupovaním v konaniach pred orgánmi štátnej správy a súdmi Slovenskej republiky. Na základe tohto plnomocenstva odporkyňa podpísala v mene navrhovateľa kúpnu zmluvu uzavretú medzi 60-timi fyzickými osobami ako predávajúcimi a kupujúcim Slovenské elektrárne, tak, ako to konštatuje súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Prílohou kúpnej zmluvy bol výpočet kúpnej ceny pre jednotlivých podielnikov. Tieto listinné dôkazy tak dávajú jednoznačný podklad pre záver o tom, že navrhovateľ odpredal kupujúcemu a to Slovenské elektrárne, a. s. svoj podiel v pozemkoch za celkovú kúpnu cenu 75.867,- Sk, t. j. 2.518 Eur a že kúpnu zmluvu o odpredaji týchto podielov za uvedenú kúpnu cenu v mene navrhovateľa podpísala odporkyňa na základe plnomocenstva zo dňa 15. 12. 2007.

Vyplývalo jednoznačne zo zisteného skutkového stavu a žiadnym spôsobom to nespochybňuje ani odporkyňa v odvolacom konaní, že navrhovateľovi táto kúpna cena nebola ani len čiastočne vyplatená. Na takto zistený skutkový stav potom súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, týkajúce sa plnomocenstva, ako aj príkaznej zmluvy a správne nepovažoval za opodstatnenú obranu odporkyne o tom, že navrhovateľ nepreukázal, že je skutočne spoluvlastníkom tej časti pozemku, ktorú odpredal kupujúcemu Slovenské elektrárne, a. s. Vyslovil správny právny názor o tom, že skutočnosti uvádzané odporkyňou o tom, že navrhovateľ nebol spoluvlastníkom predávaných nehnuteľností, majú právny význam len v otázke platnosti kúpnej zmluvy vo vzťahu kupujúci a predávajúci. Zároveň je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že bola to práve odporkyňa, ktorá na základe plnomocenstva uzavrela kúpnu zmluvu aj v mene navrhovateľa, pričom jej ako predsedníčke spoločenstva mali byť známe právne vzťahy, týkajúce sa predávaných nehnuteľností.

Odvolací súd nezistil dôvod ani pre aplikáciu ust. § 139 Občianskeho zákonníka, keď postup podľa odsekov 2, 3 citovaného zákonného ustanovenia by mal svoje opodstatnenie len predtým, ako došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy o predaji predmetnej veci. V konaní totiž nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by niektorý zo spoluvlastníkov nesúhlasil s predajom predmetných pozemkov, keď zhodne všetci osobne alebo prostredníctvom splnomocnenej zástupkyne uzavreli predmetnú kúpnu zmluvu. Za situácie, keď

spoluvlastníci uzavreli kúpnu zmluvu, v ktorej bol výslovne stanovený ich podiel, ako aj výška kúpnej ceny, pripadajúca na podiely jednotlivých spoluvlastníkov, následný, dodatočný nesúhlas orgánov Pozemkového spoločenstva podielnikov O. je právne bezvýznamný.

Krajský súd preto rozsudok okresného súdu potvrdil. “

Ústavný súd konštatuje, že aj podľa neho sa okresný súd veľmi podrobne a dôsledne vysporiadal so všetkými skutočnosťami podstatnými pre posúdenie sťažovateľkou uplatnených nárokov vrátane skutočností, ktoré tvorili podstatnú časť odvolacích dôvodov sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu aj podstatnú časť dôvodov jej sťažnosti.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Ústavný súd preto nezistil možnosť porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu a je naplnený dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 19 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08).

Keďže ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy je len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavnoprocesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia (rovnako III. ÚS 316/2011).

Ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd sa pri aplikácii hmotnoprávnych ustanovení nedopustil protiústavnosti a jeho postup a rozsudok sú založené na ústavne konformnom výklade príslušných právnych predpisov. Ústavný súd preto odmieta podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy rozsudkom krajského súdu

Podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

Ustanovenie čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy má charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Tieto ustanovenia ústavy sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ak neboli porušené základné práva a slobody sťažovateľky, nie je potrebné deklarovať ani porušenie týchto ustanovení ústavy (IV. ÚS 119/07).

Porušenie čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy sťažovateľka odôvodňuje obdobnou argumentáciou ako namietané porušenie ňou označených základných a iných práv, ktorých porušenie však ústavný súd v postupe a rozsudku krajského súdu nezistil, a preto nemohol konštatovať ani porušenie čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, a to z dôvodu absencie akejkoľvek spojitosti (príčinnej súvislosti) medzi namietaným porušením označeného článku ústavy a namietaným rozsudkom krajského súdu. Z tohto dôvodu je sťažnosť sťažovateľky aj v tejto jej časti zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2013